

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 553/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. D. C., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného Mgr. S. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. D. C. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2013 doručená sťažnosť (podpísaná zaručeným elektronickým podpisom) Mgr. D. C., toho času vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 89/2011 z 1. marca 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 8 rokov a ochranný dohľad v trvaní 1 roka.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že po nepriaznivom rozhodnutí krajského súdu sa v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku obrátil na ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) s podnetom na podanie dovolania. Tento jeho podnet bol „*Stanoviskom*“ Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. k. 31111/2012-61/D/235 zo 17. júla 2013 (ďalej len „stanovisko ministerstva spravodlivosti“) odložený ako nedôvodný.

Sťažovateľ v sťažnosti nenamietal postup ministra spravodlivosti v súvislosti s vybavením jeho podnetu, ale svoje námietky predstrel proti druhostupňovému rozhodnutiu. Sťažovateľ tvrdil, že aj napriek jeho námietkam obsiahnutým v odvolaní sa krajský súd nimi nezaoberal v požadovanej kvalite. V odvolaní namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s tým, aké okolnosti predchádzali jeho zadržaniu, nezaoberal sa skúmaním subjektívnej stránky trestného činu, uspokojil sa s vykonaním niektorých dôkazov bez toho, aby vykonal ďalšie dôkazy, ktoré by odstránili rozpory, nezisťoval dôvody, na základe ktorých došlo k zmareniu zachytenia komunikácie medzi ním a svedkom. Podľa sťažovateľa teda okresný súd nevykonal dôkazy, ktoré mohli preňho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ uviedol, že práve uvedenými argumentmi sa v rámci odvolacieho konania snažil dosiahnuť spravodlivé rozhodnutie vo veci, ale krajský súd sa s jeho názormi a očakávaniami nestotožnil.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu a na obhajobu. Sťažovateľ je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne, neodôvodnené a nekorešponduje s obsahom jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, namietané uznesenie krajského súdu a zároveň rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 89/2011 z 1. marca 2012 zrušil, krajskému súdu uložil povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa ustanovení zákona o ústavnom súde rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Podľa zistení ústavného súdu namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 bolo sťažovateľovi doručené 28. januára 2013. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 24. septembra 2013, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty.

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľ opiera začiatok plynutia zákonnej lehoty v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od okamihu, keď mu bolo doručené *stanovisko* ministerstva spravodlivosti.

Ústavný súd však poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k druhostupňovému rozhodnutiu síce garantuje, ale len v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí

dovolania pre jeho neprípustnosť (k tomu pozri napr. III. ÚS 114/2010, III. ÚS 81/2012). V takýchto prípadoch ústavný súd zásadne neakceptuje zachovanie zákonnej lehoty, ktorej začiatok plynutia sťažovateľ odvodil od doručenia odpovede orgánu verejnej moci (v tomto prípade ministra spravodlivosti) o nevyhovení podnetu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa (obdobne III. ÚS 175/2013).

Keďže námietku o porušení základných práv uznesením krajského súdu sťažovateľ nepodal v zákonnej dvojmesačnej lehote tak, ako to ustanovuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd jeho sťažnosť posúdil ako podanú oneskorene a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju z tohto dôvodu odmietol.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že aj keď sťažnosť sťažovateľa (podaná prostredníctvom právneho zástupcu) bola podaná oneskorene, nespĺňala zároveň všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania podľa § 50 ods. 1 a 2 s poukazom na § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ v petite sťažnosti (východisko pre rozhodnutie ústavného súdu) žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu bez toho, aby námietka o porušení jeho základných práv smerovala aj voči tomuto orgánu verejnej moci a jeho rozhodnutiu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zrušenie rozhodnutia je v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy explicitne spojené s vyhovením sťažnosti a vyslovením porušenia označených práv. Sťažovateľ však požiadavku na zrušenie rozsudku okresného súdu predložil bez toho, aby ju v petite sťažnosti spojil s námietkou o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy aj uvedeným rozsudkom okresného súdu. Okrem toho sťažovateľ k sťažnosti nepripojil kópiu právoplatného (namietaného) rozhodnutia, hoci splnenie tejto podmienky zákon o ústavnom súde vyžaduje v ustanovení § 50 ods. 2.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ktoré v sťažnosti predložil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2013